

Arrest

nr. 292 922 van 18 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
Ieperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Russische nationaliteit. Zij is afkomstig van Tsjetsjenië.

Op 10 januari 2023 beslist de verwerende partij tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.
voornaam: A.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Vladikavkaz
nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer K. A., verder de betrokkene, met de Russische nationaliteit, bood zich op 08.12.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 08.12.2022 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Samen met de betrokkene vroeg zijn broer (K. S. OV : (...)) ook asiel aan in België op 08.12.2022. Betrokkene legde hierbij zijn origineel binnenlands paspoort voor met nummer 9622077169 afgeleverd op 04.04.2022 door de Russische Federatie.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 18.11.2022 en in Slovenië op 23.11.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 21.12.2022. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde met zijn broer (K. S. OV : (...)) in het opvangcentrum te verblijven. Hij verklaarde geen andere familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Rusland op 21.09.2022 per auto te hebben verlaten en reisde via Kazachstan naar Turkije. Hij stelde dat hij Turkije ongeveer één tot twee maanden later per vliegtuig verliet en reisde naar Bosnië. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens naar Kroatië reisde. Hij stelde dat hij voor ongeveer 36 uur werd tegen gehouden waarop zijn vingerafdrukken werden afgenomen en hij een verzoek tot internationale bescherming indiende. Betrokkene verklaarde dat hij uiteindelijk aan het station werd achtergelaten en daarop besloot Kroatië te verlaten. Hij stelde dat hij geen interview aflegde in Kroatië. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens naar Slovenië reisde waar hij opnieuw een verzoek tot internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij ongeveer één week in een opvangcentrum in de stad Ljubljana verbleef. Betrokkene stelde dat hij het antwoord omtrent zijn verzoek niet afwachtte en besloot om Slovenië te verlaten. Hij verklaarde dat hij vervolgens per taxi door Italië, Oostenrijk, Duitsland en onbekende landen reisde om tot slot op 28.11.2022 in België aan te komen. Op 08.12.2022 diende hij in België een verzoek tot internationale bescherming in. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten na zijn binnenkomst via Kroatië.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij hier vrienden heeft die gezegd hebben dat België hem zal helpen, hij stelde dat België zijn eindbestemming was. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat het niet zijn eindbestemming was en daarom een beetje verplicht was om langs Slovenië en Kroatië te passeren om hier te geraken. Betrokkene stelde dat de verwelcoming in Kroatië niet goed was en dat ze eerder gewelddadig waren. Hij verklaarde dat hij voor 36 uur in een ruimte met 18 mensen werd geplaatst om

een aanvraag in te dienen en uiteindelijk aan het station werd gebracht met de boodschap dat ze zelf moesten zoeken wat verder te doen.

Op 21.12.2022 werden terugnameverzoeken gericht aan de Kroatische en Sloveense instanties. Op 28.12.2022 ontvingen we een weigering van de Sloveense instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd 04.01.2023 conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013 aanvaard. De Kroatische instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende

behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Met betrekking tot de broer van betrokkene die ook op hetzelfde moment asiel vroeg in België merken we op dat er voor hem op 21.12.2022 tevens een verzoek voor terugname werd gericht aan de Kroatische instanties en dat zij voor hem ook instemden met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hem tevens een bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Kroatië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij hier vrienden heeft die gezegd hebben dat België hem zal helpen, hij stelde dat België zijn eindbestemming was. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat het niet zijn eindbestemming was en daarom een beetje verplicht was om langs Slovenië en Kroatië te passeren om hier te geraken. Wij benadrukken in de eerste plaats dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Dat betrokkene liever in België wil blijven dan in Kroatië doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De Kroatische instanties stemden op 04.01.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20 (5) van Verordening 604/2013: : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden

en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Betrokkene stelde dat de verwelkoming in Kroatië niet goed was en dat ze eerder gewelddadig waren. Hij verklaarde dat hij voor 36 uur in een ruimte met 18 mensen werd geplaatst om een aanvraag in te dienen en uiteindelijk aan het station werd gebracht met de boodschap dat ze zelf moesten zoeken wat verder te doen. We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook

het centrum in Kutina werd gerenoveerd (*"The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation"*, pagina 84).

Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (*"Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021"*, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; *'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'*).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (*"Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië"*, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (*'Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations'*, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (*'Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply'*, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (*'Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...'*, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlamentscommissie 'LIBE' (*'Committee on Civil Liberties, Justice and*

Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Aan het akkoord dd. 04.01.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant'). Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt..

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te zijn. Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for

Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina”, pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 9 en 17 van verordening 604/2013 en van artikel 8 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"IV.1. GEBREKKIGE ONDERZOEKSPLICHT

1.

Verzoekende partij bracht in het gesprek met verweerster aan dat zij niet wenst een asielaanvraag te laten behandelen door Kroatië, aangezien er geen adequate behandeling is van deze aanvraag in Kroatië.

Eveneens meldde verzoekende partij dat er geen veilige situatie was, waarbij verzoekende partij in een cel werd geplaatst voor minimum 36 uur.

Verweerster verwijst hiervoor louter naar het feit dat Kroatië lid is van de conventie van Genève van 1961.

Echter is dit een onvoldoende onderzoeksplicht. Immers toont een korte zoektocht aan dat Kroatië helemaal geen adequate behandeling van asielaanvragen verzekert. De bewijzen zijn legio. Zo zijn er verschillende artikelen, waaruit blijkt dat:

- Er geen advocaat kan worden geraadpleegd voor asielaanvraag*
- Er een onmiddellijke teruggedrijving naar de grens is, zogenaamde "pushbacks". Uit de verklaring van verzoeker blijkt dat hij zelf slachtoffer was van dergelijke pushback. Hij werd een tweetal dagen gearresteerd en vervolgens achtergelaten aan een station.*
- Er sprake is van mishandelingen*
- Documenten worden afgenomen.*

Verweerster meldt zelf in haar beslissing dat er geen kosteloze rechtsbijstand is in de bestuurlijke procedure.

Verzoekende partij verwijst eveneens naar de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en de beslissing van de staatssecretaris, waarin staat vermeld dat er een expliciete motivering dient te gebeuren van mogelijke inbreuken op het EVRM.

De Afdeling bestuursrechtspraak oordeelt dat de staatssecretaris in het geval van Kroatië nader onderzoek moet doen. Zogenaamde pushbacks, waarbij vreemdelingen niet in staat zijn een asielaanvraag in te dienen, vinden op grote schaal en al lange tijd plaats aan de buitengrens van Kroatië. Uit bronnen blijkt dat er serieuze aanknopingspunten zijn dat pushbacks niet alleen plaatsvinden als vreemdelingen illegaal de grens overgaan. Het risico op pushbacks bestaat ook voor vreemdelingen die door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere lidstaten en voor vreemdelingen die zich dieper in het binnenland van Kroatië bevinden.

3.

Wat betreft de melding van verzoekende partij dat er sprake is van een onmenselijke behandeling, verwijst verweerster louter naar het AIDA-rapport.

Echter worden andere rapporten genegeerd.

Zo zijn er recente rapporten van de Commissie ter voorkoming van foltering en Amnesty international, welke aantonen dat er sprake is van het weigeren van asiel en het consequent aanvallen van de asielzoekers: De CPT documenteerde gevallen waarin mensen werden geschopt, herhaaldelijk werden geslagen met rubberen knuppels, wapens of houten stokken, of werden aangevallen door politiehonden. In sommige gevallen pakte de politie persoonlijke bezittingen af, zoals kleding, schoenen en zelfs ondergoed. Ook werden ze gedwongen kilometers te lopen naar de grens met Bosnië en Herzegovina.

Eveneens is er rechtspraak van het EHRM welke Kroatië veroordeeld wegens inbreuk op art. 2 EVRM en art. 3 EVRM. Hier werden kinderen meer dan twee maanden vastgehouden in immigratiecentrum

met gevangenisachtige elementen in materiële omstandigheden die gelijkaardig zijn aan die van volwassenen.

4.

Ook dient te worden vastgesteld dat verweerster stelt dat zij zich baseert op een AIDArapport, welke zou geüpdatet zijn in 2022. Echter is er helemaal geen sprake van een rapport van 2022. De laatste dateert tot 31.12.2021, zijnde dus reeds van meer dan een jaar geleden.

5.

Verzoekende partij heeft reeds gemeld dat zij slecht werden behandeld en in slechte omstandigheden dienden te verblijven.

Verzoekende partij verwijst ook naar rechtspraak van het hof van justitie. Zelfs wanneer er geen ernstige redenen zijn om het bestaan van systeemfouten aan te nemen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat voor de asielaanvraag kan de overdracht van de asielzoeker enkel gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verweerster stelt dat het aan verzoekende partij is om aannemelijk te maken dat er mogelijk sprake is van tekortkomingen bij de internationale bescherming en opvangvoorzieningen in Kroatië. Dit is uiteraard een omkering van de bewijslast. Het is de actieve onderzoeksplicht van verweerster om dit te onderzoeken.

volgens het EHRM rust op de verzoekers de verplichting om het begin van bewijs te leveren dat er een reëel risico is dat zij zullen worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.7 Verzoeker heeft dit bewijs gegeven. Indien dit begin van bewijs voorhanden is, moet de staat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens en rekening houden met de omstandigheden waarvan de staat kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de beslissing.

Indien deze onderzoeksplicht naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM niet wordt nageleefd, wordt een procedurele schending aangevoerd.

Hoewel de staat rekening moet houden met de algemene situatie in het land, is individualisering vereist. Verzoekende partij verkeert niet in de mogelijkheid om verdere bewijzen aan te leveren, terwijl verweerster de plicht had om de gegevens ten hare beschikking te onderzoeken. Hetgeen zij niet heeft gedaan in casu.

6.

Samengevat dient te worden vastgesteld:

- Dat verweerster verzaakt aan haar onderzoeksplicht: er is geen onderzoek gedaan naar de vele "pushbacks" en de werkelijke situatie in Kroatië.*
- Dat verweerster verzaakt aan haar zorgvuldigheidsplicht. Er is geen deugdelijke besluitvorming gebeurd.*
- Dat er een inbreuk is op het motiveringsbeginsel: de besluiten zijn incorrect gemotiveerd en beroept zich op incorrecte feiten.*
- Dat er een risico is op foltering conform art. 3 EVRM, welke verweerster faalt te ontcrachten."*

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uitlegt waarom of op welke wijze de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ook dit onderdeel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat zij bij de verwerende partij naar voor bracht dat zij niet wil dat haar asielaanvraag door Kroatië behandeld wordt, aangezien dit daar niet adequaat zal gebeuren. Eveneens meldde zij aan de verwerende partij dat er geen veilige situatie was, waarbij zij in een cel werd geplaatst voor minimum 36 uur. Er zijn volgens de verzoekende partij verschillende artikelen waaruit blijkt dat er geen advocaat kan worden geraadpleegd voor een asielaanvraag en er “pushbacks” zijn. Uit de verklaring van de verzoekende partij blijkt volgens haar dat zij zelf slachtoffer was van een dergelijke pushback. Uit bronnen blijkt volgens de verzoekende partij dat er serieuze aanknopingspunten zijn dat pushbacks niet alleen plaatsvinden als vreemdelingen illegaal de grens overgaan, maar het risico op pushbacks ook bestaat voor vreemdelingen die door Kroatië opnieuw zijn toegelaten vanuit andere lidstaten en voor vreemdelingen die zich dieper in het binnenland van Kroatië bevinden. De verzoekende partij verwijst hier naar de website van de Nederlandse Raad van State. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verwijst naar het AIDA-rapport, maar dat zij andere rapporten negeert. Zo zijn er volgens haar recente rapporten van de Commissie ter voorkoming van foltering en Amnesty International, welke aantonen dat er sprake is van het weigeren van asiel en het consequent aanvallen van de asielzoekers: De CPT documenteerde gevallen waarin mensen werden geschopt, herhaaldelijk werden geslagen met rubberen knuppels, wapens of houten stokken, of werden aangevallen door politiehonden. In sommige gevallen pakte de politie persoonlijke bezittingen af, zoals kleding, schoenen en zelfs ondergoed. Ook werden ze gedwongen kilometers te lopen naar de grens met Bosnië en Herzegovina. De verzoekende partij verwijst hier naar een rapport van Amnesty International van 3 december 2021. Verder is er volgens de verzoekende partij eveneens rechtspraak van het EHRM waarbij Kroatië veroordeeld wordt wegens inbreuk op de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Ook dient volgens de verzoekende partij te worden vastgesteld dat de verwerende partij stelt dat zij zich baseert op een AIDA-rapport dat zou geüpdatet zijn in 2022, terwijl er volgens de verzoekende partij helemaal geen sprake is van een rapport van 2022. Het laatste dateert volgens de verzoekende partij van 31 december 2021, en is dus al meer dan een jaar oud.

De Raad stelt vooreerst vast dat het AIDA-rapport, waarvan sprake in de bestreden beslissing, zich in het administratief dossier bevindt en dat het wel degelijk op 22 april 2022 werd geüpdatet.

De verzoekende partij betoogt dat haar overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij is van mening dat de verwerende partij verkeerde conclusies heeft getrokken uit het voorliggende feitenmateriaal en niet is uitgegaan van een zorgvuldige feitenvinding.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoekende partij aan Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de

verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het EU-Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, lid 2, tweede alinea van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt dat zij niet kan terugkeren naar Kroatië omwille van een reëel risico om in dit land het slachtoffer te worden van een illegale pushback. Zij wijst erop dat Kroatië hiervoor op 18

november 2021 reeds werd veroordeeld door het EHRM en dat deze illegale praktijk ook bevestiging vindt in andere rapporten dan het AIDA-rapport.

De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij verklaart heeft dat zij 36 uren heeft vastgezeten alvorens zij haar verzoek om internationale bescherming kon indienen en dat zij niet goed behandeld werd. Dit blijkt echter het geval te zijn geweest nadat zij de grens van Kroatië had overschreden. Het betoog van de verzoekende partij bevestigt aldus de problematiek van de pushbacks aan de grens. De verwerende partij veegt de pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen echter niet onder de mat. Dit blijkt uit de concrete motivering van de bestreden akte.

Het gegeven dat hierover allicht nog veel meer in detail te zeggen valt houdt niet in dat de verwerende partij op dit vlak onzorgvuldig is geweest of is tekortgeschoten in de formele motiveringsplicht.

Niettegenstaande geen rapport bekend is dat gewag maakt van pushbacks voor wat betreft personen die op grond van de Dublin III-verordening werden overgedragen aan Kroatië, wijst de bestreden beslissing nog op initiatieven die werden ontplooid door de Kroatische autoriteiten zelf alsook door Europese instanties om deze situatie aan de buitengrenzen van nabij op te volgen en hieraan te remediëren:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).”

Het kernpunt van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij - die erin is geslaagd in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen - bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet terechtkomt aan de buitengrenzen van dit land, waar zich pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen voordeden.

Zo kan in de bestreden akte worden gelezen:

“Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de

situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

Zoals inderdaad wordt aangegeven in de bestreden beslissing moet voor ogen worden gehouden dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-verordening. Deze situatie is geheel niet vergelijkbaar met de situatie van een vreemdeling die de grens van Kroatië op illegale wijze overschrijdt. Blijkens de bestreden bijlage 26quater zal de verzoekende partij worden overgedragen aan Kroatië via de luchthaven van Zagreb. Volgens de bestreden akte kent Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het betrokken AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. De verzoekende partij verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen en die sommige rechtscolleges ertoe hebben aangezet overdrachten naar Kroatië op te schorten. De situatie van Dublin-terugkeerders is strikt gereguleerd en is niet zonder meer gelijk te stellen met de situatie van migranten en verzoekers om internationale bescherming die via de buitengrenzen trachten om het Kroatische grondgebied te betreden. Bovendien gaat de verzoekende partij er helemaal aan voorbij dat zij individuele garanties heeft gekregen van de Kroatische overheden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij als Dublin-terugkeerder in een situatie zal terechtkomen zoals zij omschrijft. In haar specifieke geval werden garanties gegeven voor toegang tot de asielprocedure, opvang en het respecteren van het non-refoulement beginsel.

Dit alles haalt de verzoekende partij niet onderuit door te verwijzen naar andere rapporten dan het AIDA-rapport. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift ook nog naar een arrest gewezen door de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022 om haar betoog kracht bij te zetten dat er in Kroatië sprake is van systemische tekortkomingen op het vlak van de pushbacks.

De Nederlandse Raad van State riep de Nederlandse autoriteiten op om verder onderzoek te wijden aan dit fenomeen, omdat het volgens de informatie waarover dit rechtscollege beschikte, niet alleen ging over pushbacks aan de grens maar ook in het grensgebied en op het grondgebied van Kroatië. De Nederlandse Raad van State riep op om nader onderzoek te doen naar het risico voor overgedragen Dublin-claimanten om door Kroatië te worden uitgezet zonder behandeling dan wel tijdens de behandeling van hun asielverzoek.

Zoals reeds opgemerkt, komt de verzoekende partij niet terecht aan de buitengrenzen van Kroatië. Tot op heden zijn er geen gevallen gerapporteerd over Dublin-terugkeerders die het slachtoffer werden van pushbacks, zodat de verwerende partij hierover geen verder onderzoek kon doen. Hoe dan ook heeft Kroatië voor de verzoekende partij individuele garanties verstrekt, waarbij aan de verwerende partij wordt gegarandeerd dat de verzoekende partij, bij overname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure voor internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van haar dossier. De verzoekende partij gaat geheel voorbij aan de individuele garanties die haar gegeven worden.

Verder motiveert de verwerende partij, verwijzend naar het AIDA-rapport over Kroatië, als volgt:

“Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

(...)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation”, pagina 84).”

Gelet op het voormelde kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in de bestreden akte besluit dat *“dit geenszins [leidt] tot de conclusie” dat “een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013”.*

Het betoog van de verzoekende partij kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. De verzoekende partij verwijst naar allerlei problemen die werden gemeld in diverse rapporten over de asielprocedure, de omstandigheden in opvangcentra, de Dublin-transfers en de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus, maar dit leidt enkel tot de conclusie dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende al deze aspecten, maar niet dat ze wijzen op systemische tekortkomingen.

Ook de verwijzing naar een veroordeling door het EHRM noopt niet tot een andere conclusie, temeer omdat de feitelijke omstandigheden in casu geheel niet aan de orde zijn. De veroordeling had te maken met het feit dat twee kinderen werden opgevangen onder omstandigheden die van toepassing zijn voor volwassenen. In casu is de verzoekende partij een volwassen man.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen recht zal hebben op een advocaat gaat zij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing. Hierin wordt gesteld:

“Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.”

Anders dan wat verzoeker voorhoudt is er geen sprake van het gegeven dat er geen rechtsbijstand mogelijk zou zijn, dan wel dat deze niet kosteloos is. Bovendien dient het een en ander genuanceerd te worden aangezien dit anders blijkt te zijn in de beroepsfase. Met haar loutere bewering toont de verzoekende partij niet aan dat deze informatie niet correct zou zijn, bovendien weerlegt zij op geen enkel punt dat de Richtlijn 2013/32/EU dergelijke verplichting niet voorziet. Bovendien gaat de verzoekende partij er opnieuw aan voorbij dat zij individuele garanties heeft gekregen waarin staat: *“In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant”.* Zij krijgt dus de garantie dat er specifiek voor haar opvang zal zijn, gezondheidszorg indien nodig, rechtsbijstand, en een daadwerkelijk beroep alsook een individuele benadering rekening houdend met eventuele kwetsbaarheden. Het betoog van de verzoekende partij over dit punt kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In zoverre de verzoekende partij ook nog aangeeft dat alle documenten worden afgenomen, zijn haar verklaringen in tegenspraak met haar eigen bevindingen, aangezien zij wel degelijk nog over haar documenten beschikt niettegenstaande haar verzoek om internationale bescherming. Zij legde immers haar documenten voor aan de asielinstanties.

Rekening houdend met de voorgaande bespreking moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

De verzoekende partij maakt een schending van deze artikelen niet aannemelijk.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU